

Speranța fericită

Verset călăuzitor: Tit 2.13

Tit 2.13: Așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

Este demn de remarcat faptul că Duhul lui Dumnezeu nu face niciodată o dovadă mai lungă a doctrinei referitoare la venirea Domnului. El pornește de la premisa că aceasta este speranța corectă, fixă, clar definită a Bisericii lui Dumnezeu și o folosește în consecință în toate ocaziile. Astfel, în al doilea capitol din Epistola către Tit găsim această „speranță fericită” introdusă în legătură cu cele mai obișnuite relații și îndatoriri ale vieții casnice, cum ar fi faptul că robii să fie găsiți ca „necontrazicând, nefurând” (Tit 2.9,10).

Așadar, aceasta este foarte important de observat. El ne învață că venirea Domnului nu este o simplă speculație pentru cei învățați, ci că este o „speranță fericită” care însuflețește inima unui lucrător [slujitor] sărman în mijlocul efortului, oboselii și trudei vieții de zi cu zi. O astfel de persoană, prin faptul că „nu contrazice și nu fură”, poate „împodobi învățătura lui Dumnezeu”, Mântuitorul nostru, pe măsura sa, întocmai ca un apostol (Tit 2.10). Și, în același timp, el poate aștepta „fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”. Cât de binecuvântat de simplu este aceasta! Un rob [sau angajat] ar putea fi înclinat să întrebe: „Ce pot face eu pentru Domnul? Cum pot împodobi învățătura Sa sau cum pot promova cauza Sa?” Duhul Sfânt deschide o sferă foarte definită, simplă și fericită pentru o astfel de persoană, învățând-o să nu fure și să nu contrazică.

Dar unii ar putea spune: „Oare onestitatea generală nu ar împiedica o persoană să „fure” și un simț moral al buneii-cuviințe nu ar împiedica o persoană să „contrazică”?” Foarte probabil; dar natura, onestitatea generală și simțul moral nu pot fi de încredere. „Cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu” (Romani 8.8). Pentru a fi plăcut lui Dumnezeu, trebuie să avem parte de natura divină și să umblăm în puterea ei. Primim această natură divină „crezând în Numele Fiului lui Dumnezeu” (1 Ioan 5.13); și umblăm în puterea acestei naturi „prin credință” (2 Corinteni 5.7).

În acest fel, fiecare lucru mic, pe care îl facem, este rod pentru Dumnezeu - totul emană parfumul harului lui Hristos și se înalță ca un mireasmă plăcută la tronul lui Dumnezeu. Un apostol care călătorește de la o națiune la altă națiune în puterea Duhului, cu zel și putere apostolică, plantând și udând biserici, și un lucrător, care își face treaba zi de zi, pot amândoi, în sfera lor proprie, „să împodobească în toate învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.10), și fiecare poate prețui „fericita speranță” ca fiind cea care răspunde exact nevoilor și dorinței arzătoare a sufletului său.

Cât de milostiv este Dumnezeul nostru să ne dea o astfel de speranță! Cât de mare este fericirea să știm că nu trebuie să așteptăm moartea și judecata, ci pe Cel „care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apocalipsa 1.5) - Cel care S-a gândit la noi mai înainte de toate timpurile, ne-a vizitat la timpul potrivit, a suferit pentru noi pe lemn, pentru a ne putea ridica la cel mai înalt loc de demnitate și glorie, în comuniune cu El Însuși.

Există de fapt doar patru pasaje în Noul Testament care se referă la starea sufletului în timp ce este separat de trup. Aș dori să le citez pentru cititorii mei:

- **Luca 23.43:** Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis.”

Un schimb binecuvântat! Crucea unui făcător de rele a fost schimbată cu paradisul strălucitor al lui Dumnezeu - o lume a fericirii pentru o lume a suferinței!

- **Faptele apostolilor 7.59:** Îl loveau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și spunea: „Doamne Isuse, primește duhul meu”.

Și aici avem parte de un schimb binecuvântat. Cine poate descrie sau înțelege bucuria unui duh care trece din prezența unor ucigași cruzi, care scrâșneau din dinți și aruncau cu pietre, în prezența Celui care a stat cu brațele deschise pentru a primi sufletul slujitorului Său?

- **2 Corinteni 5.8:** Suntem încrezători și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup, și să fim acasă la Domnul.

Starea dezbrăcată sau separată nu este scopul speranței, deși este cu siguranță o tranziție fericită de la un trup al păcatului și al morții - „un trup al păcatului”, o carapace în descompunere - în regiunea părtășiei spirituale neîngrădite. „Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort, gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață” (2 Corinteni 5.4). Starea dezbrăcată, deși permite părtășia neîngrădită, nu este marcată de fericirea desăvârșită. Sfântul va fi desăvârșit doar atunci când „ceea ce este muritor va fi înghițit de viață”, iar aceasta se va întâmpla în dimineața „primei învieri”, când el va fi asemenea în trup, suflet și duh cu chipul Domnului său (compară cu Filipeni 3.21; 1 Ioan 3.2).

- **Filipeni 1.23:** Dar sunt strâns din două părți, având dorința să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este mult mai bine.

Aici se afirmă clar că este „mult mai bine” să fii departe de această scenă de luptă, încercare și suferință. Dar apostolul nu spune că este cel mai bine. Este bine să fii aici atâta timp cât Domnul așa vrea. Este mai bine să fim cu Hristos, atunci când lucrarea noastră este terminată. Dar cel mai bine dintre toate va fi atunci când „Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.16,17). Aceasta este „speranța fericită”, pe care Domnul Isus a pus-o direct în inimile ucenicilor Săi îndurerați în ajunul plecării Sale, când a spus: „Și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine. Însumi, ca, acolo unde sunt *Eu*, să fiți și *voi*.” (Ioan 14.3). Aceasta este „speranța fericită”, pe care îngerii au vestit-o apostolilor când au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele apostolilor 1.11). Venirea este la fel de sigură ca și plecarea și ea va fi în același mod. În cele din urmă, aceasta este „speranța fericită”, care strălucește ca o bijuterie prețioasă pe fiecare pagină, aproape fiecare pagină, a Noului Testament și pe care Dumnezeu, Duhul Sfânt, a așezat-o ca o stea polară la orizontul Bisericii, pe care aceasta nu ar trebui să o piardă niciodată din vedere și care ar trebui să dea ton și caracter tuturor căilor ei aici jos.

Dacă cititorul meu se va întoarce la Leviticul 25.14-16, va vedea că un israelit a fost instruit să reglementeze vânzarea pământului său în anul jubiliar. Când se apropia acest an, valoarea proprietății era redusă. La fel este și în ceea ce privește „această speranță fericită”. Dacă inima nutrește gândul fervent de a-L vedea pe Mire, ea va acorda puțină importanță lucrurilor prezente. Dacă am fi dornici să apucăm primul răsărit de soare în această dimineață fără nori, apariția „luceafărului de dimineață”, ce oameni nepământenii am fi! Cât de separați! Cât de sublimi!

Ach! Cum a ajuns Biserica să piardă atât de mult sentimentul pentru „această speranță fericită”. Vai! Cum a pus ea venirea morții în locul venirii Mirelui ceresc. Fie ca Domnul să reînvie această speranță purificatoare și consolatoare în mijlocul poporului Său. Fie ca El să pregătească și să aducă o ceată credincioasă de fecioare înțelepte (compară cu Matei 11.1-11), cu inimile ancorate în acel „har”, care s-a arătat tuturor (compară cu Tit 2.11) și cu lămpile împodobite și luminile arzând răspund din inimă la strigătul: „Iată Mirele!” (Matei 25.6¹) cu cuvintele potrivite „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20).

Titlul original: „[That blessed Hope](#)”
din *Things New and Old*, Anul 1, 1858, pag. 61-64.

¹ Biblia King James folosită de CHM are: „Behold, the bridegroom cometh.”